

bij hèm lag, en verscheen tevens een proclamatie van de regering-Pierlot: zij bleef aan de macht, de vóór 10 mei '40 afgekondigde staat van beleg werd gehandhaafd, het 'oude' parlement (gekozen in april '39) zou spoedig bijeenkomen. Wat de regering met dat alles bekend maakte, wekte levendige gevoelens van teleurstelling en toen Pierlot en zijn ministers op 11 september naar Brussel werden overgevlogen, toonde de bevolking geen spoor van enthousiasme. Op de 19de kwam in Brussel het parlement bijeen, eigenlijk om slechts één taak te vervullen: koning Leopold III moest worden vervangen. Hij had de sympathie van een groot deel van de Belgen, met name van de Walen, reddeloos verspeeld door, terwijl hij in '40 bij de capitulatie had aangekondigd dat hij zich voortaan als krijgsgevangene beschouwde, in '41 in het huwelijk te treden met de dochter van de gouverneur van West-Vlaanderen; over de vraag of hij als koning nog acceptabel was, behoefde men zich niet onmiddellijk uit te spreken, want in de lente van '44 was Leopold op bevel van Hitler als gevangene naar de buurt van Salzburg overgebracht. Op voorstel van de regering-Pierlot nu keurde het Belgische parlement goed dat 's konings broer, prins Karel, als regent zou optreden. Het parlement werd huiswaarts gezonden en Pierlot kwam aan de geuite kritiek tegemoet door aan zijn kabinet van acht ministers acht nieuwe toe te voegen, onder wie drie communisten (een van die drie was Demany); met die communisten was evenwel geen overleg gepleegd bij het opstellen van het regerings-program.

Het nieuwe kabinet was als geheel van nogal conservatieve signatuur en had slechts een beperkt gezag. Het liep spaak met de voedselvoorziening (de zwarte markt bleef in stand), er werden veel klachten geuit dat de economische collaborateurs niet werden aangepakt en het nemen van maatregelen tegen de ca. driehonderdduizend Belgen die in meerdere of mindere mate 'fout' waren geweest, ging met veel ongeregeldheden gepaard. Een aantal werd zonder vorm van proces doodgeschoten (cijfers zijn niet bekend), andere geweldplegingen en plunderingen deden zich op tal van plaatsen voor. Van belang was daarbij dat de Duitsers zowel de politie als de gendarmerie hadden ontwapend en dat, precies als in Nederland, beide formaties veel van hun gezag hadden verloren. Afgezien van de kleine Belgische Brigade waren aanvankelijk in bevrijd België de leden van het *Front de l'Indépendance* en van de *Armée Secrète* de enige Belgen die wapens (de door *SOE* geleverde wapens) in handen hadden.

Eind september werden in grote haast nieuwe *SOE*-wapens, ca. 6000, naar België overgebracht, nu bestemd voor de politie en de gendarmerie. Ook werd een begin gemaakt met de vorming van nieuwe legerbataljons.